

Obrovský kříž na vrcholu Weißzint lze rozeznat i při zhoršené viditelnosti

Skialpové túry v jihotyrolském údolí Ahrntal

Vydali jsme se po stopách jednoho z velkých rakouských alpinistů, průkopníka skialpinismu, autora mnoha odvážných prvovýstupů a především propagátora volného lezení Paula Preusse.

 Andrea Strauß Andreas Strauß

„Pokud se dlouhé pruhy bílých mraků doprovázené jižním prouděním, označovaným jako fén, objevují ve vyšších polohách, je to vždy špatné znamení pro následující den“ (Paul Preuss, 1912). V první polovině noci se nad údolím Ahrntal na tmavé obloze stále třpytí dost hvězd, brzy však přichází teplý vítr a začíná pršet. Vývoj počasí se ani po sto letech nezměnil a nám tak skončil sen o krásném zimním výstupu na dominantní Dreierenspitze. Nezbyvá než zapomenout i na jedinečný, 1900 výškových metrů dlouhý sjezd z tohoto vrcholu. Proto se do stejné oblasti vracíme o tři týdny později. Začíná jaro, a tak během několika dnů

ovládnu louky za Kasernem divoké krosy. V této sezóně už ale nejspíše nebude šance na lyžařskou výpravu na tuto třítisícovku. Přesto věříme. Údolí Ahrntal nabízí ale mnohem více než jen Dreierenspitze. Štít je pojmenován podle tří pánů, jejichž území se tu kdysi setkala. I dnes zde hraničí Salcbursko, Tyrolsko a Jižní Tyrolsko. Nad samotným jižním hřebenem se vypíná hned čtrnáct třítisícových vrcholů. Mapa Alpenvereinu s označenými skialpinistickými cestami vypadá jako by se na ní převrhl kbelík modré barvy. Takové množství lyžařských tras vede na Lenkspitz, Rötspitz a další. Mezi skialpovými perlami na

jdete ale ty pravé túry spíše na severním hřebeni, patřícím již do Zillertálských Alp. Jsou to např. Hoher Weißzint (3371 m), Großer Möseler (3480 m), Turnerkamp (3420 m), pět vrcholů Hornspitzen (3146–3253 m), Schwarzenstein (3269 m), Floitenspitzen (3195 m a 3154 m), Großer Löffler (3379 m), Keilbachspitze (3094 m), Wollbachspitze (3209 m), Napfspitze (3144 m) a Rauchkofel (3251 m). Na všechny tyto štíty lze vystoupat na lyžích, stejně jako na tučtu dalších vrcholů a sedel. Místo dřívě rozvinuté těžby mědi či zemědělství jsou dnes ekonomickým motorem celé oblasti nádherné hory. A to jak v létě, tak i v zimě.

Křeslo ze sněhu

Vítr se prohání po sněhové pokrývce a před sebou žene krystaly a malé úlomky ledových hrud. Je opravdu špatné počasí. V nižších polohách na silnici Almstrasse z Weißenbachu to pro nás ještě nebyl takový problém, ale od výšky 2000 m se na loukách Gögealm ocitáme nad hranicí lesa. Je to pravděpodobně jedno z nejkrásnějších míst na jižní straně Zillertálských Alp. Široká údolní pánev s několika alpskými budovami a úhlednou kaplí je obklopena méně výraznými vrcholy. Dominují především Schaflahnernock, Gamslahnernock a Pfaffennock. Rozsáhlé louky jsou jako stvořené na delší přestávku. V žádném případě ale ne dnes, vítr stále dokazuje svoji sílu.

Při výstupu na Fünfte Hornspitze se brzy dostáváme na další terénní terasu, na louky Schöllbergalm. Vichřice za posledních několik dní vytvořila ze sněhu velmi bizarní tvary. Vidíme velké sněhové křeslo, o kousek dál pak jakousi do vzduchu trčící ledovou ruku. V těchto okamžicích se mi vybavuje příběh vědců, kteří asi před deseti lety začali zkoumat místní rašeliniště. Salašník Ausserhofer jim ukázal několik ze dřeva větrem vymodelovaných hladítek, která zde během let nasbíral. Říkal, že se nejedná o nic mimořádného. Dnes víme, že vše se zrodilo před cca 3000 lety. Výkopové práce naznačují, že na této horské pastvině se pářily oběti. V současnosti se říká, že je to jedno z nejvýznamnějších nalezišť starého osídlení ve střední Evropě. A zdaleka nebylo prozkoumáno vše.

Dlouhé výstupy bez ledovců

Pokračujeme po dně bývalého jezera a o něco výše docela strmou kotlinou, již dříve protékal potok napájený ledovcem Trattenbachkees. Výstup vede až na jižní stranu Fünfte Hornspitzem, kde po ledovcích není ani památka. Na rozdíl od severní části hlavního hřebene Zillertálských Alp zde většina ledových ploch již odtála a pokud nějaké přetrvaly, jsou to opravdu jen malé kousky. O kotlině dál na západ, směrem na Großer Möseler, psal ještě v roce 1840 výzkumník Johann Staffler o oblasti Nevesgletscher. Tehdy to byl ledovec s „nejděsivějšími trhlínami“. Dnes zejména jeho jazyk, po kterém nabíráme výšku, do značné míry zmizel. Téměř bez

Na Großer Möseler začíná túra vždy velmi brzo ráno

Rozsáhlé svahy na jižní straně vrcholu Großer Möseler

Ze skidepotu to je jen několik minut po hřebenu na vrchol Großer Möseler